

сето, което се продължаваше все нагорѣ до проходѣтъ, ние дойдохме на батерията. Надѣхъ се, че моитѣ читатели, които не сѣ военни хора и които не сѣ били на театърѣтъ на войната, не ще ми се разсърдятъ, ако имъ опиша устройството на батерията, макаръ и да се чини че тя е общепознато и обикновено нѣщо. На върхѣтъ на банрѣтъ, който е много стрѣменъ отъ едната страна и се спуска въ дълбоко и обширно устие, на което противоположната страна принадлежи на Турцитѣ, на този банръ бѣше направена една дебела стѣна отъ дебели правилни парчета земя; тая стѣна бѣше широка около десетъ сажена и пакъ толкосъ висока, а задъ нея можеше да се вижда само човѣческа глава. Тая стѣна се нарича брустверъ. Нейнитѣ краища се извиватъ почти подъ правъ ъгълъ, но този начинъ хората които се намиратъ на батерията защитени сѣ отъ три страни отъ неприятелскитѣ гърмежи, отъ прѣдъ и отъ странитѣ. Освѣнъ горѣказанитѣ стѣни отъ странитѣ, има още и вътрешни преградки, които раздѣлятъ сичката батерия на нѣколко отдѣления, споредъ числото на топоветѣ що се намиратъ. Главнитѣ стени отъ странитѣ и преградкитѣ сѣ до толкосъ дебели, щото въ тѣхъ сѣ направени келійки или землянки, въ които солдатитѣ могатъ да си починатъ въ свободното си врѣме, или да се скриватъ когато е горѣщина и лошо врѣме. Въ послѣднитѣ два дни, неизвѣстно по коя причина, Турцитѣ съвсѣмъ не гърмѣли съ топове; нашитѣ солдати се успокоили и съ исклучение на стражитѣ, другитѣ всички сѣ стояли въ споменѣтитѣ землянки. Азъ начнахъ тѣхъ да глѣдамъ. Едни сиѣха, други